

BOLDOGH DEZSŐ (1967) Budapest

BOLDOGH DEZSŐ

Egymásba mosódó árnyékballadák

„Herceg a költők eltűntek a színről”
kocsmákban maradtak vagy a temetőben
rossz holdkompra szálltak egyre többen
a haragvó szent most is meglapul
iszkol a fű alatt álmából verik föl
a világ zajait füleli erőtlen
amíg eget mér gyanútlanul

Istenkém a költők csak gyártanak
hulláik közt árnyak hallgatják a csendet
a temető mellől egy villamos csenget
aki ördög volt az is térdre hull
ha körbevették nyaldosó láng-falak
a költő bólint még iszik egy kevertet
amíg eget mér gyanútlanul

Ember lásd a nyúggel teli élt
szomorkodj az elmúlás szeszélyén
úr-hálót villant csak oda a remélt fény
az ember küzd hogy nem marad alul
költhet magának pazar belépőt
a semmi csúcsára végül is felérvén
amíg eget mér gyanútlanul

•

Herceg lásd csak az időt húzom itt
alig élek rossz verseket költők
lehunyom szemeim nézem a mozit
olvasom hogy miket is körmöltök
(falak visszhangozzák közönyömet)
semmi sem tüzel és nem is háborít
árnyékom pedig józanul követ

Lásd ma korán keltem hajnali négy
különben meg össze-vissza alszom
hívott az éj az arany alkony
és nem hallottam az isteni ígét
senki sem várta hazajöttömet
de ne hidd hogy csak sorsomat panaszlom
amíg árnyékom józanul követ

Herceg lásd a költőd verset gyárt itt
emberei közt elvegyül majd aztán
az elpuskázott múlt némi harag tán
álmában meglapul ha valaki rányit

tesz-vesz még utánoz emberbőrt öltöget
 sorsa nincs néha fény csillan a szarván
 árnyékom ő és józanul követ

•

Árny előz árnyat hullók szenvednek
 nincs pokol de van örökkévalóság
 rossz őszöd megint varjakat kerengtet
 van örökpokol kincses adósság
 a mélyben már új fiak teremnek
 szokásos égbolt tükrözi az arcod
 ezer évet csobbansz ez még csak a holtág
 elfelejted esztelen kudarcod

Templomosok mosnak fel a kőről
 hideg napok egy rozszant úrszekéren
 a másvilág még árnyékkal flörtöl
 méreg bomlik minden új kenyérben
 örömöd féltő luxusa e játék
 végül mégis emelkedsz a földről
 felejtet esztelen kudarcát épp

Herceg
 a költők eltűntek a színről
 fárasztanak már a másvilági harcok
 (az élő bólint álmából verik föl)
 elfelejtet esztelen kudarcod

HOLLÓ ISTVÁN, Nő lappal I., 2017

